

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Dalily Marečkové v právní věci žalobce: **N. B. H.**, nar. , státní příslušnost republika, zastoupený Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátku se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SO, 140 00 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2012, č. j. MV-55578-5/SO-2011,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou danou k poštovní přepravě dne 13. 2. 2012 adresovanou Městskému soudu v Praze a postoupenou zdejšímu soudu jako místně příslušnému se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2012, č. j. MV-55578-5/SO-2011, kterým bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí vydanému Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Mladá Boleslav pod č. j. CPPH-00030/CI-2010-63 ze dne 20. dubna 2010, kterým byla dle ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) a písm. b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalobce namítá, že dne 7. 1. 2010 vydal správní orgán prvního stupně usnesení o ustanovení opatrovníka podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“). Pro takový postup však nebyly dány zákonné podmínky. Žalobce byl hlášen k pobytu na adrese x, okres x a tato adresa byla správnímu orgánu známa. Žalobce proto nebyl osobou neznámého pobytu a nebyl ani osobou, které se prokazatelně nedaří doručovat, neboť správní orgán se o doručení na tuto adresu ani nepokusil. Správní orgán prvního stupně svůj postup odůvodňuje výsledkem svědka – vlastníka objektu ze dne 17. 12. 2009. Ten však proběhl ještě před sepisem oznámení o zahájení řízení ze dne 7. 1. 2010. Výsledek svědka tak byl proveden mimo správní řízení. Jde proto o důkaz provedený v rozporu s právními předpisy a proto podle § 51 odst. 1 správního řádu nepoužitelný. Správní orgán prvního stupně měl správně podle § 20 odst. 1 správního řádu doručit oznámení o zahájení řízení na adresu žalobce x Teprve podle výsledku doručování měl volit další postup. Ačkoli tedy bylo oznámení o zahájení řízení doručeno opatrovníkovi, nejsou s tímto doručením spojeny následky zahájení správního řízení podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu, protože mělo být doručeno přímo žalobci. Správní orgán prvního stupně dále žalobci doručoval oznámení o zahájení správního řízení veřejnou vyhláškou, aniž pro to byly splněny podmínky stanovené v ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu. Navíc bylo při doručování veřejnou vyhláškou postupováno v rozporu se zákonem, když písemnost byla v rozporu s ustanovením § 25 odst. 2 správního řádu vyvěšena pouze 14 dnů. Ze spisu podle žalobce rovněž nevyplývá, že by písemnost byla zveřejněna též způsobem umožňujícím dálkový přístup, ani délka takového zveřejnění. Žalobce poukázal na úpravu obsaženou v ustanoveních § 46 odst. 2 a § 32 odst. 6 správního řádu, z nichž plyne, že usnesení o ustanovení opatrovníka se doručuje nejen opatrovníkovi ale i účastníkovi řízení, kterému je třeba doručit alespoň veřejnou vyhláškou s vyvěšením minimálně 15 dnů. Aplikace ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu je vyloučena. Z uvedeného žalobce dovozuje, že správní řízení nebylo zahájeno a napadené rozhodnutí je proto nicotné.

Dále žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo doručeno žalobci, ač mu ukládá povinnost, což je v rozporu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu. Na běh lhůty pro podání odvolání proto není možno aplikovat větu druhou posledně uvedeného ustanovení. Žalobci bylo opět nesprávně doručováno veřejnou vyhláškou, ač pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Oznámení o možnosti převzít písemnost bylo vyvěšeno kratší než zákonnou dobu, a to od 20. 4. 2010 do 4. 5. 2010. Z vytištěné elektronické korespondence pak vyplývá, že písemnost byla zpřístupněna až 21. 4. 2010 a není z ní patrné na jak dlouho. Žalobce z toho dovozuje, že odvolání bylo podáno včas podle ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné s platností od 7. 10. 2009 do 6. 10. 2011. V průběhu povoleného pobytu byly zjištěny skutečnosti, na základě kterých bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 20. 4. 2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) a b) ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž předložil padělaný doklad potvrzující ubytování pro dobu pobytu. Rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo doručeno ustanovenému opatrovníkovi, Občanské sdružení Pomoz jednomu člověku, dne 3. 5. 2010. Odvolání mělo být podáno nejpozději dne 18. 5. 2010. Vzhledem k tomu, že odvolání nebylo ve stanovené lhůtě podáno, nabylo rozhodnutí dne 19. 5. 2010 právní moci. Odvolání žalobce podané dne 15. 2. 2011 bylo proto žalovaným podle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítnuto. Žalovaný neshledal

ani důvody pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 12. 1. 2012. Opatrovník v řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu byl žalobci ustanoven v souladu s § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Důvodem byla skutečnost, že adresa hlášeného pobytu žalobce byla na základě požadavku majitelky nemovitosti A. Ch. zrušena. Ta potvrdila, že doklad o zajištění ubytování cizince na adrese x nikdy nevyplňovala ani nepodepsala. Ubytovaní cizincům na této adrese neposkytuje, podpis na předloženém potvrzení není její. Žalobce neohlásil změnu místa pobytu, takže místo jeho pobytu na území České republiky správnímu orgánu nebylo známo. Ohledně námitky nesprávného doručování žalovaný uvedl, že se s ní vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a odkázal na něj. K námitce nicotnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že nesprávný způsob doručování by nemohl založit nicotnost rozhodnutí, neboť nepředstavuje natolik zásadní vadu. K námitce nezákonného postupu při výslechu svědka před zahájením řízení žalovaný uvedl, že tento postup je v souladu se správním řádem, konkrétně s ustanovením § 55 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 137 odst. 1 správního řádu. Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Soud z přiloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Správní orgán I. stupně dne 17. 12. 2009 sepsal protokol o výslechu svědka s paní A. Ch., která vypověděla, že na adrese x ubytování pro cizince neposkytuje, žádný cizinec se na této adrese nezdržuje. Nic jí není známo o tom, že jsou na této adrese hlášeni k pobytu dva státní příslušníci x. Uvedla, že její podpis na předloženém dokladu o zajištěném ubytování pro žalobce je zfalšován. Pokud v minulosti podepisovala doklad o ubytování pro cizince na adrese x, vždy byl její podpis notářsky ověřen.

Potvrzení o zajištění ubytování předložené žalobcem správnímu orgánu I. stupně mělo být vystaveno paní A. Ch., jako vlastníkem nemovitosti na adrese x dne 4. 12. 2009, a to na dobu od 7. 12. 2009 do 7. 12. 2011.

Správní orgán I. stupně dne 7. 1. 2010 vydal oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky podle § 37 odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1 téhož zákona. Správní řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce dne 7. 12. 2009 požádal o změnu adresy hlášeného pobytu na území České republiky, předložil shora uvedený doklad o zajištěném ubytování a shora uvedenou výpověď paní A. Ch. byla vyvrácena jeho pravost. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že žalobce předložil pozměněný doklad s úmyslem uvést jej v omyl. Žalobce tudíž nemá v současné době na území České republiky zajištěno ubytování. To zakládá důvod pro zrušení platnosti dlouhodobého pobytu na území České republiky.

Současně s oznámením o zahájení řízení správní orgán prvního stupně vydal usnesení, kterým žalobci ustanovil opatrovníka pro zahájené řízení podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu s odůvodněním, že žalobce je osobou neznámého pobytu.

Podle přiložených doručenek bylo usnesení o ustanovení opatrovníka a oznámení o zahájení řízení doručeno opatrovníku dne 26. 1. 2010. Usnesení o ustanovení opatrovníka a oznámení o zahájení řízení byla dne 2. 2. 2010 vyvěšena na úřední desce správního orgánu I. stupně a dne 16. 2. 2010 byla svěřena. Dokumenty byly rovněž dne 2. 2. 2010 zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Přípisem ze dne 19. 3. 2010 správní orgán I. stupně vyzval opatrovníka žalobce, aby se před vydáním rozhodnutí dostavil k seznámení se se spisem v předmětné věci. Přípis byl doručen opatrovníku fikcí dne 6. 4. 2010.

Správní orgán I. stupně vydal dne 20. 4. 2010 rozhodnutí, kterým podle § 37 odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 46 odst. 1 téhož zákona, zrušil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu s odůvodněním, že žalobce předložil správnímu orgánu pozměněný doklad o zajištěném ubytování s úmyslem uvést ho v omyl a současně nemá na území České republiky v současné době zajištěno ubytování. Rozhodnutí bylo doručeno opatrovníkovi žalobce fikcí dne 3. 5. 2010. Bylo vyvěšeno na úřední desce dne 20. 4. 2010 a svěřeno dne 4. 5. 2010. Způsobem umožňujícím dálkový přístup bylo rozhodnutí zveřejněno nejpozději dne 21. 4. 2010. Na rozhodnutí bylo vyznačeno nebytí právní moci dnem 19. 5. 2010.

Žalobce podal dne 15. 2. 2011 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání adresované Ministerstvu vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky Praha. Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 1. 2012 bylo odvolání žalobce dle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítnuto. Žalovaný učinil závěr, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno žalobci dne 3. 5. 2010. Odvolání podané proti němu dne 15. 2. 2011 tak bylo podáno po uplynutí 15 denní lhůty stanovené § 83 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 1. 2012 a téhož dne nabylo právní moci.

Krajský soud v Praze po zjištění, že žaloba byla podána oprávněnou osobou a včas, přezkoumal napadené rozhodnutí z hledisek stanovených v § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a shledal, že žaloba není důvodná.

Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že výpověď paní A. Ch. je důkazem provedeným v rozporu s právními předpisy a tudíž správní orgán z něj nemohl učinit závěr, že žalobci bylo třeba ustanovit opatrovníka jako osobě neznámého pobytu a písemnosti určené žalobci doručovat tomuto opatrovníku.

K tomu soud uvádí, že paní A. Ch. byla vyslechnuta před zahájením správního řízení. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval podle § 137 správního řádu a výpověď dotyčné je třeba považovat za vysvětlení, nikoliv za svědeckou výpověď ve smyslu ustanovení § 55 správního řádu. Na tom nemůže ničeho změnit skutečnost, že správní orgán I. stupně záznam o podaném vysvětlení nesprávně označil jako protokol o výsledku svědka sepsaný podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, že osobu podávající vysvětlení poučil o právech a povinnostech svědka a nechal jí záznam o podaném vysvětlení podepsat. Dle ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu vysvětlení slouží k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední. Dále slouží také k určení předpokládaného rozsahu podkladů pro rozhodnutí, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podaném vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu je třeba vykládat v tom smyslu, že vysvětlení neslouží pouze k posouzení, zda správní orgán zahájí řízení, ale i k volbě nejvhodnějšího procesního postupu při zahájení řízení. Na jeho základě si proto správní orgán může učinit názor, zda účastník je osobu neznámého pobytu a je třeba mu ustanovit opatrovníka pro doručení oznámení o zahájení řízení, jakož i dalších písemností a pro hájení jeho zájmů v zahájeném řízení. Záznam o podaném vysvětlení v takovém případě

není použit jako důkazní prostředek, neboť správní orgán z něj nečiní skutkové zjištění rozhodné pro meritorní posouzení věci. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval zákonně, pokud žalobci jako osobě neznámého pobytu ustanovil opatrovníka a písemnosti doručoval opatrovníku. Postup navržený žalobcem, dle něhož měl správní orgán I. stupně oznámení o zahájení řízení zaslat nejprve na hlášenou adresu pobytu žalobce a teprve podle výsledku doručení volit další postup, by za situace, kdy měl informaci, že žalobce se na této adrese nikdy nezdržoval, byl v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení vyjádřenou v ustanovení § 6 správního řádu.

Správní orgán I. stupně dále postupoval zákonně, když přistoupil k doručování písemností žalobci veřejnou vyhláškou podle ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, neboť žalobce byl osobou neznámého pobytu.

Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že písemnosti, které mu byly doručovány veřejnou vyhláškou, nebyly vyvěšeny na úřední desce správního orgánu po dobu 15 dnů, jak vyžaduje § 25 odst. 2 správního řádu. Konkrétně usnesení o ustanovení opatrovníka a oznámení o zahájení řízení byla dne 2. 2. 2010 vyvěšena a dne 16. 2. 2010 byla svěřena. Celková doba vyvěšení tak činila 15 dnů. Soud připomíná, že doba vyvěšení počíná běžet dnem vyvěšení, nikoliv až dnem následujícím po tomto dni a skončí uplynutím 15 dnů, bez ohledu na jaký den poslední den doby vyvěšení připadá. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. a) a c) správního řádu se nepoužijí, neboť nejde o lhůtu k provedení úkonu v řízení. Obdobná argumentace platí i pro doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Toto rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce dne 20. 4. 2010 a svěřeno dne 4. 5. 2010, takže zákonná doba vyvěšení byla zachována.

Obsahem správního spisu byla vyvrácena rovněž námitka žalobce, že shora uvedené písemnosti nebyly zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup. Za pravdu lze žalobci dát pouze v tom, že ze správního spisu není patrná délka zveřejnění. Ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu však neklade žádný požadavek na dobu takového zveřejnění, musí k němu pouze dojít v 15 denní době pro vyvěšení písemnosti na úřední desce, což bylo dodrženo.

Lze tedy uzavřít, že oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci řádně doručeno dne 26. 1. 2010. Tím došlo v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 správního řádu k zahájení řízení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci řádně doručeno dne 3. 5. 2010. Lhůta k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí počala podle § 83 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu běžet dne 4. 5. 2010 a skončila dne 18. 5. 2010. Dne 19. 5. 2010 rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci. Pokud žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání dne 15. 2. 2011, jde o odvolání opožděné a žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu, když jej zamítnul.

Žalobou napadené rozhodnutí je vzhledem k výše uvedenému zákonné a řízení předcházející jeho vydání nebylo zatíženo vadami. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci zcela úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží v plném rozsahu. Podle obsahu spisu mu však žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. října 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová